

Arrest

nr. 273 254 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C. (..)

Voorna(a)m(en): K. (..)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tunis

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Alias: F., K. (..), geboren op X, van Tunesische nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 24.05.2017 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 06.12.2017. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg V. L., I. (..) (xxxxxxxxxx), zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 13.05.2019. Vervolgens sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven op 01.09.2020 de echtscheiding uit tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 03.12.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 11.01.2021.

Betrokkene maakte daarop de volgende stukken over:

- Attest "geen financiële tussenkomst" OCMW Tienen dd. 14.01.2021

- Arbeidsovereenkomst met K(..) BVBA dd. 29.06.2018 voor onbepaalde duur + Loonfiches 01.12.2018 tot 31.12.2018 en 01.12.2019 tot 31.12.2020 + fiscale fiches 281.10 inkomstenjaar 2018 en 2019

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, kan het volgende worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 10.05.2017. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 13.05.2019. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde arbeidsovereenkomst, loonfiches en fiscale fiches evenwel aan tewerkgesteld te zijn voor K(..) BV, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven

in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is. Artikel 42quater, §4 vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan vierenhalf jaar legaal in België (sedert 24.05.2017), wat een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat hij voor zijn procedure gezinshereniging ook al in België vertoefde, dient er op gewezen te worden dat betrokkene illegaal in België verbleef en dat uit periodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Betrokkene verliet, blijkens de stempels in het paspoort met nummer R495964, Tunesië op 04.03.2013. Hij kwam vermoedelijk rond zijn 26e verjaardag naar Europa. Volgens zijn verklaring aan de politie dd. 17.02.2016, zou hij een 18-tal maanden daarvoor (dus in het najaar van 2014) naar België zijn gekomen. Gezien betrokkene toch 26 jaar in Tunesië heeft geleefd, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met zijn land van herkomst. Het is het land waar hij opgroeide en het merendeel van zijn leven heeft vertoefd. Betrokkene meldde zich als asielzoeker in Karlsruhe in 2015, maar doorliep nooit de asielprocedure, zodat hieruit ook geen elementen kunnen worden geput die een contra-indicatie zouden kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene zelf ook geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland. Noch uit het dossier, noch uit de door betrokkene aangevoerde elementen blijkt dat de mate waarin hij bindingen heeft met Tunesië van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen deze beslissing.

Betrokkene is sedert 2018 tewerkgesteld voor K(..) BV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat hij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, wordt er vooreerst nogmaals op gewezen dat hij sedert 13.05.2019 geen gezinscel meer vormt met de referentiepersoon. De echtscheiding werd op 01.09.2020 uitgesproken. Betrokkene staat sedert 13.05.2019 als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Voor zover geweten heeft betrokkene geen andere gezinsleden. Zelf voert hij evenmin elementen aan met betrekking tot zijn gezinstoestand. Gezien het voorgaande moet besloten worden dat ook zijn gezinstoestand niet van die aard is dat deze een bezwaar zou vormen voor de huidige beslissing.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"VIII. QUANT AUX MOYENS D'ANNULATION

Sur les moyens pris des articles 40ter et 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 et de la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 et des

articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'excès de pouvoir, la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration, et de la violation notamment des articles 8 de la CEDH approuvés par la loi du 15.05.1955, de l'article 22 de la Constitution belge, du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause, du principe de bonne administration, du principe général de prudence et de proportionnalité, et de l'autorité de la chose jugée, pris ensemble ou isolément ;

La partie requérante conteste la décision prise le 12 janvier 2022 et notifiée le 1er mars 2022:

En ce que la partie défenderesse a violé son obligation de minutie et de bonne administration prenant une décision disproportionnée à l'égard du requérant ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ; Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. " ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate ". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate¹ comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par les parties adverses ;

Que la partie adverse n'a pas procédé à un examen approfondi de la situation concrète de celle-ci, en ce qu'elle n'a pas pris en considération les éléments du dossier administratif ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysé correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 3 I mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Considérant première branche, qu'il convient de rappeler les principes figurant dans la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration qui donne à la partie requérante la faculté de consulter son dossier administratif pour d'examiner les éléments et autres informations dont l'administration dispose ;

L'article 32 de la Constitution consacre le principe de la publicité de l'administration ;

La loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration confirme ce principe ainsi que la Directive 2003/98/CE du Parlement Européen et du Conseil du 17 novembre 2003 concernant la réutilisation des informations du secteur public ;

La loi entend par document administratif, toute information, sous quelque forme que ce soit, dont une autorité administrative dispose ;

Elle précise également que le droit de consulter un document administratif d'une autorité et de recevoir une copie du document consiste en ce que chacun peut prendre connaissance sur place de tout document obtenir des explications à son sujet et en recevoir communication sous forme de copie ;

La directive 2003/98/CE du Parlement européen et du Conseil du 17 novembre 2003 concernant la réutilisation des informations du secteur public, par son article 1er, 1., fixe un ensemble minimal de règles concernant la réutilisation et les moyens pratiques destinés à faciliter la réutilisation de documents existants détenus par des organismes du secteur public des Etats membres ;

Aux termes de son onzième considérant, la directive dispose qu' « Elle couvre toute représentation d'actes, de faits ou d'informations - et toute compilation de ces actes, faits ou informations - quel que soit le support (écrit sur papier ou stocké sous forme électronique ou enregistrement sonore visuel ou audiovisuel), détenue par des organismes du secteur public » ;

En l'espèce, suite à la notification de la décision attaquée, la partie requérante a introduit sa demande de copie du dossier administratif par courriel du 15/03/2022 ; Ce courriel rappelait la nécessité vu les délais de recours d'obtenir ce dossier sous le bénéfice de l'urgence ;

Malgré un rappel, le dossier n'a pas été adressé dans le délai de recours de sorte que la partie requérante n'a pas pu examiner le dossier administratif ;

La partie requérante a dès lors été privée et entravée dans son droit de défense ;

Elle expose ci-dessous, un article publié en 2018, dans le n°200 de la Revue du Droits des Etrangers, pages 624-625, sous l'article «Accès au Dossier administratif et Règlement Dublin : l'expression d'un principe général, ou l'exception qui confirme la règle ? » : que :

[...]

La partie se range derrière cette doctrine dont elle se fait fort dans le présent recours ;

L'accès au dossier trouve également son fondement dans la directive 2003/98/CE du Parlement européen et du Conseil du 17 novembre 2003 concernant la réutilisation des informations du secteur public de sorte que le droit de l'union s'applique dont la Charte des droits fondamentaux et son article 47 ; Dès lors, le droit à la défense, le principe d'égalité des armes, et le principe de publicité sont violés outre l'absence de sources probantes de sorte la motivation manque en droit ;

Les dispositions légales visées au moyen sont, par conséquent, violées en l'espèce ;

Le moyen, en sa première branche, est fondé.

2ème Branche

Dans sa décision attaquée, la partie défenderesse motive qu'elle ne démontre pas son intégration sur le territoire du Royaume ; Or le dossier déposé à son dossier et celles complétant le recours démontrent la réalité de cette intégration ;

Cette motivation démontré à suffisance le manque de minutie et de proportionnalité de la défenderesse lors de sa prise de décision ;

Tout d'abord, la demande de séjour a été introduit en 2017 et que la décision de retrait de séjour est prise le 12 janvier 2022 ;

Le couple est divorcé depuis le 1er septembre 2020 après une séparation intervenue en mai 2019 ;

Le couple a pris le temps de discuter avant d'arriver au constat qu'elle ne voulait pas poursuivre leur vie commune ;

Le couple est dès lors resté dans les liens du mariage durant plus de 3 ans ;

De plus, la partie défenderesse a manqué de diligence dans sa prise de décision et elle a dès lors manqué à sa bonne administration puisque, malgré une séparation intervenue en 2019, avec un changement d'adresse officiel, elle n'a interrogé le requérant qu'en décembre 2020, soit plus d'un an après la séparation ;

Malgré la réponse du requérant en janvier 2021, ce n'est qu'un an plus tard que la défenderesse prend la décision attaquée ;

Le temps écoulé de la procédure lancée par la défenderesse manque de diligence et elle dépasse un délai raisonnable ;

En effet, depuis 2019, le requérant a raisonnablement pensé qu'il était maintenu dans son titre de séjour de sorte qu'il a :

- 1. Un emploi,*
- 2. Effectué un parcours d'intégration,*
- 3. Suivi des cours pour mieux s'insérer dans la société civile et économique,*

Le requérant est libre financièrement et son parcours, depuis la délivrance de sa carte F, démontre son ancrage durable dans la société civile belge ;

En l'espèce, le requérant ne comprend pas la motivation attaquée alors que sa parfaite intégration est saluée par la défenderesse ;

La motivation n'est ni claire et elle est une décision de principe alors que la défenderesse a manqué de diligence puisqu'elle mit plus de 3 ans pour mettre en route le champ d'application de l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 précitée ;

Ce manque de célérité doit profiter au requérant à qui la défenderesse a légitimement donné le droit de se maintenir sur le territoire du Royaume pendant plus dans encore après son divorce et la demande de renseignement quant à sa situation ;

Le délai raisonnable incombant à une administration est dépassé de sorte que la motivation doit être sanctionnée vu le temps que la requérant a bénéficié de son séjour et de son investissement lui permettant de s'intégrer dans la société civile ;

La défenderesse a manqué à son devoir de bonne administration, de minutie et proportionnalité de sorte que la décision doit être annulée ;

3ème Branche

Le droit au respect de la vie privée et /ou familiale est protégée par notre Constitution en son article 22 et par des textes internationaux parmi lesquels l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, les articles 23, 24 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques;

L'article 8 de la C.E.D.H. qui consacre le droit de toute personne au respect de sa « vie privée et familiale » et qui protège ainsi l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics ; il protège le « droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité » ;

Cet article ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée » ; Que ces deux notions son des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national ; Que ces notions s'apprécient en fait ;

En ce qui concerne la notion de « vie privée », la Cour EDH admet que cette notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH du 16 décembre 1992, Niemietz c/ Allemagne, §29) ;

Dès lors qu'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Toutefois, la Cour EDH considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et développer la vie privée et/ou Familiale (Arrêt CEDH du 28 novembre 1996, Ahmut c/ Pays-Bas, § 63, du 31 janvier 2006, Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas, § 38) ;

Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (Cour EDH, 17 octobre 1986, Rees c/ Royaume-Uni, § 37) ;

Rappelons cependant que la Cour EDH a également admis que l'Etat était habilité à fixer les conditions d'entrée et de sortie de son territoire ;

Les exigences de l'article 8 de la CEDH, et des autres dispositions de la Convention, et de l'article 22 de la Constitution Belge sont, d'une part, de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, §83), et d'autre part du fait que ces articles prévalent sur les disposition de la loi du 15 décembre 1980, il revient à l'administration de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Dans a décision de refus de la demande d'autorisation de séjour, la défenderesse méconnaît l'article 8 de la CEDH qui consacre se fondement à travers le droit au respect de la vie familiale qu'elle ne motive d'ailleurs pas alors qu'il est exposé que le requérant réside sur le territoire depuis de nombreuses années ;

Que le moyen est sérieux et fondé de sorte que la décision doit être annulée ;"

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet; cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477 en RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteits-beginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu werd het verblijf van de verzoekende partij beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet omdat de gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij en haar (thans ex-) echtgenote werd beëindigd op 13 mei 2019.

2.6. In een eerste onderdeel van het enig middel wijst de verzoekende partij erop dat zij op 15 maart 2022 het bestuur om inzage in het administratief dossier heeft verzocht maar dat zelfs ondanks een herinnering het administratief dossier niet tijdig werd overgemaakt zodat zij haar rechten van verdediging geschonden ziet. Ter staving van haar betoog legt de verzoekende partij een stuk 4 voor, met daarin een mailbericht van 15 maart 2022 aan het bestuur met de vraag haar ten laatste op 25 maart 2022 een kopie van het administratief dossier over te maken.

2.7. Volgens artikel 32 van de Grondwet heeft eenieder het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de ordonnantie. Op het federaal vlak is de passieve openbaarheid geregeld door de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Ingevolge artikel 4 van voormelde wet “[bestaat] het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document erin [...] dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen”.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zijzelf of haar advocaat zich heeft begeven naar de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken om ter plaatse inzage te nemen van het administratief dossier. Zij toont dan ook niet aan dat – indien zij dit wel had gedaan – de inzage alsnog laattijdig buiten haar wil om zou zijn geschiedt. De Raad wijst erop dat er geen enkele rechtsregel bestaat waaruit blijkt dat de verwerende partij in een geval zoals het thans voorliggende verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij geen gebruik kon maken van haar inzage-recht. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat, indien haar raadsman constateerde dat er geen reactie kwam op zijn e-mail van 15 maart 2022, er kon worden verwacht dat zij in deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde haar verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. De verzoekende partij kan geen rechten ontfangen aan het uitblijven van enige reactie van de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de verzoekende partij op enig moment (na haar verzoek aan de Dienst Vreemdelingenzaken om het administratief dossier aan haar over te maken) inzage heeft gevraagd in het administratief dossier of dat dit zou zijn verhinderd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin brengt verzoekende partij stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken uit het administratief dossier niet werden bezorgd aan haar raadsman, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van de verzoekende partij. De Raad onderstreept dat de verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. De verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzage-recht.

Verder, en zonder afbreuk te doen aan wat voorafgaat, kan de Raad de verzoekende partij niet volgen in haar standpunt dat de richtlijn 2003/98 die betrekking heeft op het hergebruik van overheidsinformatie waarmee blijkens artikel 2.4. wordt bedoeld op *“het gebruik door natuurlijke personen of rechtspersonen van documenten die in het bezit zijn van openbare lichamen voor andere commerciële of niet-commerciële doeleinden dan het oorspronkelijk doel binnen de publieke taak waarvoor de documenten zijn geproduceerd. De uitwisseling van documenten tussen openbare lichamen uitsluitend met het oog op de vervulling van hun openbare taken is geen hergebruik”* in casu van toepassing zou zijn.

2.8. Het eerste onderdeel van het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. Uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst.

2.9.1. Wat betreft de gezinssituatie van de verzoekende partij heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij sinds 13 mei 2019 niet meer gezamenlijk is gevestigd met haar echtgenote en dat bovendien de rechtbank van eerste aanleg in Leuven de echtscheiding heeft uitgesproken op 1 september 2020.

2.9.2. De Raad stelt bij nazicht van het administratief dossier vast dat dit een correcte feitelijke beoordeling is. Gelet op het gegeven dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij dateert van 24 mei 2017 en de gezamenlijke vestiging reeds ten einde kwam op 13 mei 2019, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op grond van voormelde gegevens oordeelt dat overeenkomstig artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht wordt beëindigd wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging. Zoals de verwerende partij ook correct aangeeft in de bestreden beslissing, doet het loutere feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote pas op 1 september 2020 uit de echt zijn gescheiden hieraan geen afbreuk. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar wordt gesteld dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van *“permanent samenwonen”* van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

De verzoekende partij betwist ook geenszins dat zij sinds 13 mei 2019 niet meer gezamenlijk gevestigd is met haar echtgenote. Zoals hoger gesteld doet het gegeven dat de echtscheiding pas werd uitgesproken op 1 september 2020 niets af aan de vaststelling dat de gezamenlijke vestiging niet meer dan drie jaar heeft geduurd en dat bijgevolg haar verblijfsrecht op die grond kon worden beëindigd binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

2.9.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verder dat op 3 december 2020 een schrijven wordt gericht aan de verzoekende partij, haar ter kennis gebracht op 11 januari 2021, waarbij haar erop wordt gewezen dat een onderzoek wordt gevoerd naar het behoud van het verblijfsrecht en zij wordt gewezen op de toepasselijke onderdelen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Zij wordt gevraagd de nodige bewijsstukken voor te leggen. Tevens wordt in dit schrijven het volgende benadrukt:

“Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen in uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek/tot aan de ontvangst van de F+kaart.”

Naar aanleiding van voormeld schrijven heeft verzoekende partij volgende stukken voorgelegd:

- Attest "geen financiële tussenkomst" OCMW Tienen dd. 14.01.2021
- Arbeidsovereenkomst met KRONACKER BVBA dd. 29.06.2018 voor onbepaalde duur + Loonfiches 01.12.2018 tot 31.12.2018 en 01.12.2019 tot 31.12.2020 + fiscale fiches 281.10 inkomstenjaar 2018 en 2019

Op 12 januari 2022 treft de verwerende partij de bestreden beslissing. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

De verzoekende partij betoogt thans dat de bestreden beslissing meer dan een jaar op zich heeft laten wachten, maar zij gaat eraan voorbij dat er haar uitdrukkelijk op werd gewezen dat zolang er geen beslissing werd getroffen, zij haar dossier diende te actualiseren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat, louter omdat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft getroffen op 12 januari 2022, zij erop mocht vertrouwen dat haar verblijfsrecht niet meer in onderzoek was.

2.9.4. Waar de verzoekende partij de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen. Zo blijkt vooreerst dat de verwerende partij reeds op 3 december 2020 in actie is geschoten nadat de echtscheiding op 1 september 2020 werd uitgesproken. Verder blijkt dat de verwerende partij op 10 maart 2021 op de hoogte werd gebracht van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken. De bestreden beslissing werd genomen tien maanden na het antwoord van de verzoekende partij op de vraag tot inlichtingen. Dergelijke termijn is in casu niet onredelijk te noemen, gelet op het gegeven dat de verwerende partij een zorgvuldige beoordeling moet maken van de aan haar voorgelegde stukken en rekening houdende met de werklast van de administratie. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen. Het gegeven dat er enige tijd is overgegaan tussen de stopzetting van de gezamenlijke vestiging en de uiteindelijke beslissing tot beëindiging van het verblijf doet ook geen afbreuk aan de wettelijke mogelijkheid van de verwerende partij om binnen de eerste vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht het verblijf te beëindigen wanneer blijkt dat de gezamenlijke vestiging geen drie jaar heeft geduurd.

2.9.5. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd inzake *"de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong"*. Zo stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij pas sinds 24 mei 2017 legaal verblijf heeft en er aldus maar sprake is van vierenhalf jaar legaal verblijf in België. Dit in tegenstelling tot een verblijf van zesentwintig jaar in Tunesië, zodat het redelijk is te stellen dat zij nog voldoende voeling heeft met haar herkomstland. Dit is immers het land waar zij opgroeide en het merendeel van haar leven heeft doorgebracht. Ook werd rekening gehouden met de leeftijd van de verzoekende partij. Zo blijkt dat zij slechts vierendertig jaar oud is en er op dat vlak geen argumenten zijn voor het behoud van het verblijfsrecht. Evenmin zijn er medische argumenten die de beëindiging van het verblijfsrecht kunnen beletten. Er wordt verder vastgesteld dat de verzoekende partij geen gezinsleven heeft aangetoond in België. Daarnaast wordt erkend dat zij erin is geslaagd werk te vinden maar dat dit niet afdoende is om de thans bestreden beslissing niet te nemen en dat zij, die op economisch actieve leeftijd is, de opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan gebruiken voor tewerkstelling in het herkomstland. Ook wat betreft de sociale en culturele integratie overweegt het bestuur dat er geen elementen zijn die een beletsel kunnen vormen voor het treffen van de bestreden beslissing. Zo wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich ook maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (Nederlands en inburgeringscursus). Het bestuur stelt concluderend vast dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen tegen die in het land van herkomst en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.9.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij, wat betreft de duur van het verblijf, de leeftijd en de integratie uit is gegaan van het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Immers wordt er op gewezen dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing de verzoekende partij slechts over een legaal verblijf van vierenhalf jaar beschikt. Verder wijst de verwerende partij op deze korte duur van verblijf om te stellen dat de verzoekende partij nog voldoende affiniteit heeft met haar land van herkomst. Er blijkt aldus uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij geenszins uit het oog is verloren dat zij de bestreden beslissing treft op 12 januari 2021 en tot op dat moment rekening moet

houden met de gegevens die haar gekend zijn inzake *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

2.9.7. Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de vaststellingen omtrent de duur van haar verblijf, haar leeftijd en haar gezondheidstoestand ook niet. Wat betreft haar gezinsleven betwist zij evenmin dat zij geen gezinsrelatie meer onderhoudt met haar ex-echtgenote, noch dat zij een nieuwe relatie heeft.

2.9.8. De verzoekende partij is het verder niet eens met de beoordeling inzake haar integratie en wijst erop dat zij wel degelijk sterk is geïntegreerd, getuige daarvan het feit dat zij nog steeds werkt, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in België woont en werkt en zelf in een inkomen kan voorzien alsook dat zij in België bepaalde competenties heeft ontwikkeld. De verwerende partij heeft evenwel ook in overweging genomen dat de verzoekende partij pas sinds 24 mei 2017 legaal in België verblijft en dus op het moment van de bestreden beslissing nog maar over een korte periode van legaal verblijf beschikte, met name viereneenhalf jaar. In die optiek en rekening houdende met het gegeven dat de verzoekende partij nog maar vierendertig jaar is en zij aldus het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht, er geen medische problematiek speelt en zij geen beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd en dat de verzoekende partij makkelijk opnieuw aansluiting kan vinden in de Tunesische samenleving, te meer zij daarmee nog voldoende affiniteit heeft.

Uit haar betoog blijkt dat zij een ander oordeel is toegedaan, maar het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief is. Voor zover zij voorts nog stukken voegt aan haar verzoekschrift, die zij niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd.

2.10. Voor zover uit het betoog van de verzoekende partij nog blijkt dat zij ook het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger put uit het bestuursoptreden worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechts-onderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor, zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

2.11.1. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gezinsrelatie meer onderhoudt met haar ex-echtgenote. Verder heeft zij, blijkens de stukken van het administratief dossier, ook geenszins aan het bestuur kenbaar gemaakt dat zij thans een andere gezinsrelatie heeft.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

2.11.2. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de verblijfsduur van de verzoekende partij in België, met haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar culturele en sociale integratie in België en de banden met het land van herkomst. Zo motiveert de verwerende partij:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan vierenhalf jaar legaal in België (sedert 24.05.2017), wat een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat hij voor zijn procedure gezinshereniging ook al in België vertoefde, dient er op gewezen te worden dat betrokkene illegaal in België verbleef en dat uit periodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Betrokkene verliet, blijkens de stempels in het paspoort met nummer R495964, Tunesië op 04.03.2013. Hij kwam vermoedelijk rond zijn 26e verjaardag naar Europa. Volgens zijn verklaring aan de politie dd. 17.02.2016, zou hij een 18-tal maanden daarvoor (dus in het najaar van 2014) naar België zijn gekomen. Gezien betrokkene toch 26 jaar in Tunesië heeft geleefd, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met zijn land van herkomst. Het is het land waar hij opgroeide en het merendeel van zijn leven heeft vertoefd. Betrokkene meldde zich als asielzoeker in Karlsruhe in 2015, maar doorliep nooit de asielprocedure, zodat hieruit ook geen elementen kunnen worden geput die een contra-indicatie zouden kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene zelf ook geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland. Noch uit het dossier, noch uit de door betrokkene aangevoerde elementen blijkt dat de mate waarin hij bindingen heeft met Tunesië van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen deze beslissing.

Betrokkene is sedert 2018 tewerkgesteld voor KRONACKER BV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat hij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van

de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

(..)

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen..”

2.11.3. De verzoekende partij betoogt slechts dat de bestreden beslissing een schending van haar privéleven inhoudt en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar jarenlang verblijf in België, maar zij maakt met dergelijk betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde aspecten inzake haar privéleven over het hoofd heeft gezien of daaromtrent niet terdege heeft gemotiveerd. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom het privéleven van de verzoekende partij de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de beoordeling ter zake getuigt van een kennelijk onredelijke afweging. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking hoger.

Een schending van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven van de verzoekende partij blijkt evenmin. Evenmin wordt een schending van artikel 22 van de Grondwet aangetoond.

2.12. Waar zij nog de schending aanhaalt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het gezag van gewijsde, laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel of het gezag van gewijsde schendt. Evenmin duidt zij op welke wijze de bestreden beslissing machtsoverschrijding inhoudt.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER